

Ret til at handle uden at være under Tryk, og derfor vil han ikke forhandle om Loven af 7. August 1914, før Loven er forandret. Loven er givet af Rigsdagen, og den kan kun forandres af Rigsdagen, og jeg beder her det ærede Medlem for et Øjeblik erindre, at der dog er et Ord, som hedder Folketinget. Loven af 7. August 1914 kan ikke paa noget Punkt ændres uden Folketingets Medvirking. Det ærede Medlem siger: Nu skulde Rigsdagen virkelig gøre dette, forandre denne Lov, tidsbegrænse den, og lad os saa forhandle! Hvad vil det sige, at det ærede Medlem vil have Loven tidsbegrænset, inden han begynder at forhandle om den?

Maa jeg have Lov til at vende mig til den konservative Side af Oppositionen, den, som kalder sig konservativ uden at være det. I dens Hjerter er der uudsletteligt indskrevet en Lov, den Lov, som siger, at Ejendomsretten er ukrænkelig; der er nogle, som i deres Begejstring endog siger, at Ejendomsretten er hellig og ukrænkelig. Der er andre, som ikke har akkurat den samme Opfattelse — det ser og hører vi lidt til for Øjeblikket i Verden —, og som gerne vil „forhandle“ om denne Lov om Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Hvad vilde nu de Konservative mene, hvis man kom til dem fra den Side og sagde: Nu vil vi forhandle frit med jer om dette Forhold, og derfor vil vi tidsbegrænse Loven; fra den 1. Maj 1919 ophører Ejendomsretten at være ukrænkelig, og lad os saa benytte Tiden fra nu og til 1. Maj til at forhandle os til Rette om, hvorledes Ejendomsrettens Forhold skal være. Gud ved, hvad de Konservative i Grunden saa vilde mene! Mon de ikke vilde sige: Nej, lad os dog blive staaende paa det, som bestaar nu, og forhandle ud fra dette, thi det er i Virkeligheden den eneste frie Form for Forhandling. Og mon det nu egentlig er klogt af de Herrer, ledede af det ærede Medlem fra Ringkøbing, at invitere til saadanne Fremgangsmaader, som her er anvendte? Min højtærede Kollega Finansministeren har allerede sagt, at det, som det ærede Medlem siger, er, at han vil forhandle uden at være under noget Tryk, men det, han gør, er, at han sætter os Pistolen for Brystet, han tager os i Struben og siger: Lad os nu forhandle om Loven af 7. August 1914. Og han ved jo godt, hvad han gør, den kære Mand! Han ved, at Statslaanet er en Nødvendighed, han ved, at det skal gives, og ved at nægte Statslaanet, eller ved at true med at nægte det, mener han at bringe Regeringen under det Tryk, hvorunder han ønsker, at Forhandlingen nu skal føres, for at han bagefter fri og ubunden

kan forhandle, som det lyster ham. Men tillad mig, højtærede Medlem fra Ringkøbing Amt, at sige til Dem: Tag den Haand bort fra Struben, tag Pistolen bort fra Brystet, saa kan vi forhandle frit om disse Forhold! Men det ærede Medlem ønsker ogsaa at udtrykke sig paa en mere højtidelig Maade, og derfor siger han, at det er Mangel paa Tillid til Rigsdagen, vi nu viser. Vi vilde gøre rettere i, siger han, at tænke paa Modpartens Almensans i Stedet for at forlange, at den skal forhandle under Tryk, og derfor kan vi roligt tidsbegrænse Loven af 7. August 1914 og give os til at forhandle, for vi kommer sagtens overens. Men det ærede Medlem glemmer, at han netop ved sin Taktik i Dag advarer os mod at gaa med dertil. Thi hvis vi tidsbegrænser Loven af 7. August 1914 og derpaa begynder at forhandle, og saa vi nærmer os f. Eks. den 1. Maj — det er den Dag, jeg har hørt, at det ærede Medlem mente, Loven skulde ophøre, saa staar vi overfor det tomme Rum eller overfor en eller anden ny Betingelse fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem kunde med Rette sige til mig, at det var stygt af mig at tænke saadan om ham, dersom han ikke netop i Dag sagde: Hvis du ikke gør det og det — affyres Pistolen, Statslaanet nægtes! Netop derfor kan der ikke blive Tale om andet end en virkelig fri Forhandling om Loven af 7. August 1914. Naar Statslaanet er vedtaget, skal denne Forhandling blive saa fri som muligt, men før Statslaanet er vedtaget, maa det ærede Medlem nøjes med, hvad jeg har sagt om de Former, hvorunder Afviklingen fra min Side vil blive foreslaaet, og om, hvornaar jeg for mit Vedkommende vil kunne gaa med til at lade Loven endeligt bortfalde.

Herom ønsker jeg blot at sige endnu et Ord. Det ærede Medlem siger, at Forudsætningen var, at Loven gaves for Krigen, og at den skulde ophøre, naar Krigen var forbi, og det ærede Medlem, som er de Konservatives Fører (Johan Knudsen), sagde, at Loven var kommet til Verden under en Paniktilstand; ja, jeg har hørt andre sige, at Regeringen den Gang koldblodig gennemførte denne Lov, fordi den vidste, at Rigsdagen var i en Paniktilstand. De, som tænker det, og det ærede Medlem fra Hjørring Amt (Johan Knudsen), som skildrer, at Rigsdagen var i en saadan Paniktilstand i de Dage, synes at overse, at det dog er ejendommeligt at ville fremstille Forholdet, som om der ikke var andre rolige Hoveder her i Landet end de Ministre, som den 7. August forelagde dette Lovforslag, som om